

francia
 önbet: ez
 Még ma,
 e férfi-
 ty. Meg-
 em tuda-
 magyar
 a te ma-
 Az igaz,
 ány még
 y-számba
 ladástok
 nek köz-
 ki testv.
 ástok. —
 od, miért
 megtudni
 lek, hogy
 ert holmi
 elelek. —
 mi belőle
 deklódve
 gondos-
 ökvivásá-
 dó Lili.
 an, hogy
 Kállay
 a párna-
 és magam
 y te sok-
 A Sziráky
 - Erdődy
 yült meg
 az örökös
 ent meg a
 tom, hogy
 li. Miféle
 számban.

(Kolozs-
Lilivel.)

Klárka és
 dás ered-
 emér 1 k.
 i 1. k. —
 ári 1 k. —
 — Papa
 Magda és
 s Gyurika
 si 40 f. —
 40 f. —
 os 40 f. —
 Kisasszony
 20 f. —
 Schreiber
 — Csillag
 ogen Hen-
 — Kovács
 mekbarát-

zókön!
F. ö.

KISLAP

SZERKESZTI:
Förgö-
bácsji

FŐMUNKATŰS:
Benedek-
Elek

LXIV. kötet

11. szám.

1903. márczius 15-én. Ára negyedévre 2 kor. Egyes szám ára 24 fillér. Megjelen minden vasárnap.

MÁRCZIUS 15. (Lásd a 168. lapon.)

A HÁROM KENYERES-PAJTÁS.

— Elbeszélés. —

Irta GAÁL MÓZES.

(Folytatás.)

Tizedik fejezet.

Samuka munkát szerez Gázsinak.

BEKÖSZÖNTÖTT a tél.

Faluhelyt csupa hólepel borítja a házakat, a kerteket, az utcát ilyenkor. Legföljebb az országutakon taposásák el, a hó elegyedik a sárral s mint fekete szalag húzódik végig az országút. A nagy város lakói alig ismerik a szép, fehér havat. Mihelyt lehullt a millió meg millió finom pehely, jönnek a lapátos emberek, a seprős emberek, jönnek a szekerek s a havat eltüntetik.

A hó-lapátolás nem tart sokáig, ezen aztán a nagyon szegény emberek eleget sepankognak, mert a lapátot és seprüt félre kell tenniök, nem akad kereset.

Hideg szobában gunyasztanak a szegény emberek, s eljárnak minden délelőtt azokhoz a nagy házakhoz, melyekben a munkaadó urak laknak. Kérnek, könyörögnek, hogy juttassák őket keresethez.

Kell a kenyér minden nap a gyermekeknek is, az embereknek is, az asszonyoknak is. Akinek megvan a mindennapi kenyere, az fogja össze szépen a kezét és imádkozzon és ne panaszkodjon.

Samukát, a kvártély-adó asszony unokáját Gazsi krétával lepingálta. A képhez fenyőfából szép ráját csinált Menyus. Ez mind rendben volt. Ennek a képhez senki sem örvendett olyan éktelenül, mint Samu.

Elhozta az összes pajtásait, hogy megmutassa nekik az arczképét. Samu a negyedik elemi iskolába járt, s voltak neki olyan barátai is, akik mindennap két, három krajczárt kaptak a mamájuktól. A mészáros fiának mindig volt pénze, az apja igen gazdag ember volt.

Ez a jó kövér fiu is megnézte a Samu képét. Módfölött megtetszett neki.

— Be szép volnál te Náci a képen! mondotta neki Samu. Neked finom fehér

arczod van és kövér is vagy. Rajzoltasd le magadat!

— Bizony lerajzoltatom én is! . . . Megkérem, hogy a mama rajzoltasson le.

Nem hiába volt Samuka rendkívül életre való fiu, s nem hiába szerette olyan nagyon Gázsit: nem nyugodott addig, míg a kövér mészárosné el nem hívatta a fiatal piktort.

A többi aztán magától jött.

Náczi főlhuzatták a vasárnapi ruháját. Az ezüst óra-lánczot is föltette, s a kereszt-mamájától kapott arany-gyűrűjét is felhuzta az ujjára.

— Hadd lássák meg azon a képen, hogy uri fiut ábrázol.

Két napig dolgozott a képen, s hat erős forintot kapott érte. De mekkora képtelen örömet okozott ez a kereset Gázsinak! Aki soha életében egy krajczárt sem szerzett, az nem is tudja elképzelni.

Gazsi három forintot átadott Bódinak:

— Fogadd el tőlem a tartozásba, mondotta neki ragyogó arcczal. Minden keresményemnek oda adom a felét.

Bódi hol a három forintra, hol az ő kedves Gázsijára nézett. És addig nézett reá, míg a szeme tele futott könnyel.

— Oh te Gazsi . . . te Gazsi! . . . Ezt a három forintot nekem adnád? . . . Ez ugyan szép dolog, de arra bezzeg nem gondoltál, hogy neked más kabát köllene . . . No jó, hát én is mondok neked valamit. Holnap lesz szombat, holnap kapom a béremet, az pedig egy forintra több, mint eddig volt; anyám is küldött öt pengőt, pedig én nem kértem tőle. Öt meg egy az hat, ahhoz hozzá tesszük a három pengődet, s veszünk neked kabátot.

És úgy lön, amint Bódi mondotta.

A kabát nem volt új, de annál melegebb. Mikor Gazsi felhuzta, úgy érezte, mint ha egészen más ember vált volna belőle.

Mikor ez a kabát-vásárlás történt, Menyus nem hordott zsákokat a Duna-parton, hanem egy könyvkötőnek a műhelyében dolgozott. Napjára csak negyvenöt krajczárt kapott, de valószínűleg nem is érdemelt többet, mert ő ezt a mesterséget külön nem tanulta. Este egyebet sem tett, mint rajzolt.

Elvégre arra a meggyőződésre jutott, hogy a világon a legszebb foglalkozás, ha valaki olyan képeket rajzol, aminők a könyvekben vannak. A könyvkötő műhelyben rengeteg sok képes-könyv fordul meg, karácsonykor minden gyermeknek szoktak képes-könyvet vásárolni. Istenem, milyen tenger pénzt szerezhetsz az, aki a könyvekbe való képeket pingálja!

Bódi megint okoskodott:

— Te Menyus, mondta neki, ne számárokodj te újra! Megint egyéb mesterséget tanulsz, mint amire szükséged van. Ne rajzolj te képeket! Elégedj meg, ha könyvkötő lesz belőled.

— Barátom, te nem értesz az ilyen dologhoz! veté oda Menyus, és tovább rajzolt egy tengeren uszó csolnakot, melynek alig ha nem jobb lett volna a tengerben elmerülnie, mert szakasztott olyan volt, mint egy felfordított bockor.

Ez alatt Samuka folytatta megkezdett munkáját. A boltosnak már nagyon kopott volt a czégtáblája. Ujabb fekete kutyát, cukor-süveget, lisztet, darát s egyéb holmit kellett volna pingálni. Ezt Samukának az éles szeme észre vette s megmondotta a boltos fiának, Bertinek. Berti elmesélte ebéd-közben a papájának. Samuka elvitte a boltoshoz az ő arczképét, melyet Gazsi rajzolt.

A többi aztán megint csak úgy magától jött.

Ezúttal nagy fába vágta Gazsi a fejszéjét. Nem papirosra, nem is krétával, hanem fekete pléhre pingált.

Egész álló hétig dolgozott rajta, hanem az meg is volt csinálva. Aki látta, azt monddta, hogy a cukor-süvegek szinte legurulnak a tábláról, olyan élethűek, a rizskását a madarak is megkivánták, mert azt hitték, hogy igazi rizskása-szemek.

A boltos kiízigte a pléh és festék árát, azon kívül adott a fiatal festőnek tizenöt pengő forintot.

Mikor ezt Menyus meghallotta, többé nem akart olyan képeket rajzolni, melyek a könyvekbe kerülnek, hanem csupa sörös hordót, szalámit, sült libát, sonkát. Mert

ha Gazsi olyan sok pénzt szerzett a kis boltos czégtáblával, mennyivel többet fog ő szerezni, ha egy gazdag hentesnek, vagy vendéglősnek pingál czégtáblát!...

Az utcán is folyton a czégtáblákat nézegette; de hiába, neki nem volt Samukája; akinek pedig nincsen Samukája, az hiába pingál szépen, nem tudja eladni senkinek.

A kenyeres pajtások jó barátságát nem zavarta meg semmi. A lakás-pénzt össze adogatták a keresményeikből; ebédre, vacsorára eljártak oda, ahol olesón és sokat lehetett kapni. A vacsorát otthon csinálták a szakács természetesen Menyus volt, neki ehhez is köllött értenie.

Idővel ő is ötven-hatvan krajczárt szerzett naponta, de ekkor már egy esztergályosnál dolgozott, mert a könyvkötőnél nem tudott tovább megmaradni hat hétnél.

Gazsi állandéan otthon volt.

Mióta a czégtáblát füstötte s egyszerre annyi pénzt kapott, néhány füstéket és vásznat szerzett be, s kezdett füstögetni. Eszébe jutott a szülő-faluja. Ismert egy öreg favágót, aki a patikárosnál szokott dolgozni: az öreg Dani bácsit.

EGÉSZ ÁLLÓ HÉTIG DOLGOZOTT RAJTA.

Lepingálta, de amig készült, a fiuknak a világerő sem mutatta meg. Mikor aztán kész volt, oda állította az ablak fájára.

Haza jön Bódi, látja a favágót, összecsapja a kezét s felkiált:

— Nini, Dani bácsi!...

Menyus is hazajön. őt is meglepi, ő is elkiáltja magát:

— Jó estét Dani bácsi!...

És örvendeznek a kenyeres pajtások, hogy milyen gyönyörűen sikerült... mikor valaki bekopogtat az ajtón.

Azt hitték, hogy a Samuka komédiázik s még kikiáltja Menyus:

— Öcskös, ne bolondozz, jere csak be!

Hát egy drága prémés kabátú ur lép be. Sárga bőrkecstyű a kezén, arany keretes pápaszem az orrán.

— Pallós Gáspárt keresem, mondja, s körülnéz a szobában.

— Én vagyok, felel meglepetten Gazsi.

— Nagyon örvendek, hogy megtaláltam önt, ifju barátom... Igazán nagyon örvendek... Én önnek nagy hálával tartozom.

— Bocsánat... talán tévedni méltóztatik...

— Korántsem! Nagyon jó helyen járok. Tegnap volt a tárgyalás, ott tudtam meg mindent. A haszontalan cseléd egy szót sem szólott otthon.

Gazsi álmélkodva hallgatta ezeket a titokzatos szavakat. Most már szentül meg volt győződve, hogy az ismeretlen ur eltévesztette az ajtót. Csak az nem fért a fejébe, hogy az ő nevét honnan tudta meg.

— Ugy veszem észre, hogy nem érti szavaimat. Még az ősszel történt, hogy a cseléd-leány kiment a kis gyermekkel, nos...

— Tudom már! kiáltott közbe Menyus. Te Gazsi, az a gyermekkocsi-történet!... No látod pupák, hogy igazam volt... No tessék!

— Ön, fiatal barátom, megmentette a gyermekem életét!... Valóban őszintén sajnálom, hogy csak most tudhattam meg. No de nem késő. A rendőr akkor felírta az ön nevét, czimét.

— Nem volt az olyan nagy dolog, nagyságos uram. (Folytatása következik.)

MÁRCZIUS 15.

(Képpel a czimlapon.)

*Ünnep van ma! Minden másnál szentebb!
Műljő zászló lengedez a szélben!
A pacsirta röpténél is feljebb,
Még a nap is ünnepel az égen!
Forró heve, mint ha tüzláng lenne,
Belövel a szívünk közepébe...
És e tűznél lánggra lobban benne
Nagy hőseink szentséges emléke!*

*Ünnep van ma!... arról zeng az ajkunk,
Ilyen díszben utra azért keltünk.
Piros-fehér-zöld szalag van rajtunk,
Az hirdesse, mit érez a lelkiünk.
E nap elé, amily vágyva néztünk,
Ugy ujjongunk ma, hogy eljött végre!...
Oh, örökké fényes marad nekünk
Nagy hőseink szentséges emléke!...*

*Ünnep van ma!... Oh, ha eljön újra,
Ami eljött akkor réges-régen;
Hogy ha ismét vad rianó fujja:
»Jertek, jertek, szép hazánk veszélyben!«
— Az ellenek mi is neki vágunk,
Száz-millió haláltól se félve!...
Szégyentekre akkor mi sem válunk,
Nagy hőseink szentséges emléke!...*

*Ünnep van ma!... S az lesz minden évben,
Mig szabadság lesz a magyar éke!
Mig magyar vér lüktet magyar érben:
Ünnepet ül Magyarország népe!
Ki nem hamvad itt a multak lángja,
Soha, soha nem lesz annak vége!...
... Legyen százszor, mindörökre áldva
Nagy hőseink szentséges emléke!*

Szirtes Artur.

KÖNYVEKRŐL.

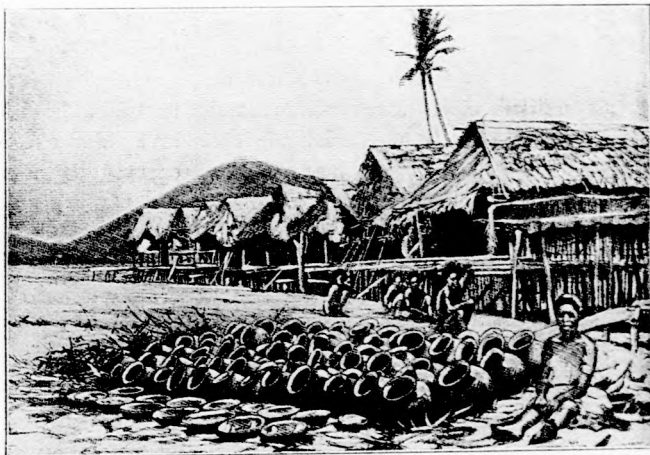
A könyv lélek. A könyvekben van az egyedül maradandó, mert az emberek meghalnak. Kő-emlékeik porrá válnak, csak a gondolat halhatatlan.

*

Nincs szórakozás, mely olcsóbb volna, mint a könyv; és nincs élvezet mely állandóbb.

INNEN-ONNAN.

Czölöp-házak. Ős-régi időkben, midőn az emberek megunták már a sötét, nedves, alkalmatlan barlang-lakásokat és olyan helyekre is vándoroltak, ahol barlangok egyáltalában nem voltak: magasabb dombokon, később pedig sekély mélységű vizeken és tavakon czölöp-házakat kezdettek építeni. Egyes fél-vad vagy egészen vad népek még ma is ilyen házakat építenek. Ilyenekben laknak például Uj-Guinea szigetén a pápuák is, akik között, mint már a *Kis Lap*-ban is olvastatok, egy kiváló magyar tudós, *Biró Lajos* hosszú éveket töltött. Az ő és mások értesítéseiből is tudjuk, hogy noha a pápuák vad, harcias emberek, egyes mesterségekben, például a fazekasságban, nagyon ügyesek. Képzőművészi czölöp-házaikat és fazék-készítéseket mutatott be.

A PÁPUÁK CZÖLÖPHÁZAI ÉS FAZÉK-KÉSZÍTÉSÜK, UJ GUINEA SZIGETÉN.

Sok-nevű sziget. A mai Kuba-sziget neve az ősi Indián Kubamakan-ból alakult, mely azt jelenti, hogy: »ahol aranyat lehet találni.« Ez a név azonban csak később lett a sziget neve; először Antillának nevezték, azután egy spanyol hercegnőről Juanának s még egy darabig Ferdinand, San-Jago és Ave Maria nevei is voltak.

A dán királyok, mint a királyok általában, nagy urak, de egy tekintetben a legszegényebb ember is inkább lehet válogató, mint ők. Tudniillik a nevük megválasztásában. A dán királyoknak ugyanis, régi törvény szerint, felváltva Keresztély és Frigyes nevet köll viselniük. Ezért 385 év óta a királyi hercegeket mindig erre a két névre keresztelik.

A tűz-okádó hegyek száma a földgömbön 672, de ezek közül csak 270 működik jelenleg.

A legnagyobb ekét egy Gird Rikhard nevű kaliforniai gazda használja. Ez az óriási gép 52 méter magas és 1623 kilogramm súlyu. Gőzzel hajtják és naponként mintegy 20 hektár területet bír felszántani, de naponta másfél tonna kőszénre is van szüksége, hogy óránként 6—7 kilométer utat tegyen meg.

A legrégebb levél. A legrégebb, megmaradt levelet a londoni British-museum őrzi. Ezt egy Panbesa nevű egyiptomi irta Amevemap nevű barátjának 1500 évvel Krisztus születése előtt, II. Ramzes fáraó idejében és egészen magán-dolgokról szól. A levél papyruson van és valóban csodálatos, hogy negyvedfélezer év múlva még eléggé olvasható.

Tökéletes gépek. A gyujtósál-gyártásnál olyan tökéletes gépeket használnak, hogy némelyik egy perc alatt 200-szor fordul meg és egy nap alatt harmadfél millió gyujtó-szálat készít.

A legmagasabb embert Sang-Jang-Minn-nek hívják és Kinának Yunnansen nevű városában él. Meztláb 214½ centimeter magas, súlya 173 kilo. Foglalkozására nézve őr-álló egy előkelő főurnál és megtiszteltetésül háromszor annyi bért kap, mint más katona.

A KIVÁNCSI ELEFÁNT.

— Kipling Rudyard elbeszélése. —

ELDANÁBAN, réges-régen nem volt az elefántnak olyan hosszú ormánya, mint most. Vastag, fekete orra volt, olyanféle mint egy kis csizma, amelyet ide-oda mozgathatott, de nem vehetett föl vele semmit. Volt egyszer egy kis elefánt, egy nagy elefántnak a gyereke, aki borzasztóan kíváncsi volt, s mindig százféle dolgot kérdezett. Ez a kis elefánt Afrikában élt s egész Afrika tele volt az ő kíváncsi kérdéseivel. Megkérdezte az ő hosszú nénikjétől, a struczától, hogy farkának tollai mért nőnek olyan különös módon? A hosszú nénike, a strucz, jót ütött rá az ő kemény karmával. Megkérdezte az ő még hosszabb bácsikájától, a zsiráftól, hogy mért olyan tarka-barka pöttyös a bőre? S az ő hosszú bácsikája, a zsiráf, jót ütött rá az ő kemény patájával. És ő mégis olyan rettenetesen kíváncsi volt. Megkérdezte az ő vastag nénikjétől, a vízi-lótól, hogy a szemei mért olyan vörösek? S az ő vastag nénikje, a viziló, jót ütött rá az ő nagy, vastag talpával. Azután meg megkérdezte az ő szőrös bácsikájától, a páviántól, hogy a dinnyének mért éppen ilyen az ize? S az ő szőrös bácsikája, a pávián, jót ütött rá az ő szőrös lábával. És ő mégis olyan rettenetesen kíváncsi volt. Mindenféléről kérdezősködött, amit látott, hallott, kóstolt, szagolt vagy megtapintott, s az ő bácsikái és nénikéi mindig egyet ütöttek rá. És ő mégis olyan rettenetesen kíváncsi volt.

Nyár elején, egy szép reggelen ez a kíváncsi kis elefánt egyszer csak olyan kérdéssel állott elő, amit azelőtt még sohasem kérdezett. Azt kérdezte: »Mit eszik a krokodilus ebédre?« »Pszsz!« mondta ekkor mindenki ijedt hangon, s elkezdtek ütni és sokáig ütöttek a kíváncsi kis elefántot. (Lásd a képet a 171. a lapon.)

Amikor aztán abba hagyták, oda ment a kolokolo-madárhoz, aki egy tüskebokron ült és mondá: »Apám megütött, anyám megütött, nénikém, bácsikám, mind megütöttek a kíváncsiságom miatt; és én mégis

szeretném tudni, hogy mit eszik a krokodilus ebédre?«

Ekkor a kolokolo-madár így szólt hozzá szomorúan: »Menj el a nagy, sötét-sárga, sáros Limpopo folyó partjára, amely köröskörül van véve nagy fákkal, ott megtudhatod.«

Másnap reggel aztán a kis kíváncsi elefánt összeszedett száz font banánt, száz font czukornádat s hetven darab finom dinnyét s elbucszott minden rokonától: »Isten áldjon meg titeket, elmegyek a nagy, sötét-sárga, sáros Limpopo folyó partjára, hogy megtudjam, mit eszik a krokodilus ebédre.« Ekkor mindegyik még egyet ütött rajt, pedig ő szépen, udvariasan kérte, hogy ne tegyék.

Akkor aztán elment. Egy kicsit izgatott volt, de nem nagyon. Ut-közben dinnyét evett s a héját elszórta, mert nem bírta fölszedni.

Elment egyik városból a másikba, egyik országból a másikba, mindig észak felé tartott s mindig dinnyét evett, míg végre elérkezett a nagy sötét-sárga, sáros Limpopo folyó partjához, amely köröskörül van véve nagy fákkal, úgy amint azt a kolokolo-madár mondta.

És most meg kell tudnotok, kedveseim s el ne felejtsetek, hogy az a kis kíváncsi elefánt egész eddig a napig, eddig az óráig, eddig a pillanatig soha sem látott még krokodilust s azt se tudta, hogy milyen. Csak az ő nagy kíváncsisága volt oka mindennek.

Az első, akivel találkozott, egy nagy szemüveges kigyó volt. Ott feküdt össze csavarodva a sziklán.

»Bocsánatot kérek,« mondá udvariasan a kis elefánt: »látott-e már afféle krokodilust ezen a furesa vidéken?«

»Hogy láttam-e krokodilust?« mondá a nagy szemüveges kigyó rettenetes haraggal. »Hát egyéb bajod nincs?«

»Bocsánatot kérek,« mondá a kis elefánt »de talán megmondhatná nekem, hogy mit eszik a krokodilus ebédre?«

Ekkor a nagy szemüveges kigyó gyorsan kicsavarodott, lecsuszott a szikláról

s nagyot ütött az ő pikkelyes, erős farkával a kis elefántra.

»Ez mégis furcsa!« mondá a kis elefánt.

»Az apám, meg az anyám, meg a nénikém

és a bácsikám, sőt még a vizi-ló is, meg a pávián is megütöttek a kíváncsiságom miatt; s most azt látom, hogy ez se jobb.«

Ekkor aztán igen udvariasan elbucsu-

ÜTÖGETTÉK A KIVÁNCSI KIS ELEFÁNTOT. (Lásd a 170. lapon.)

zott a nagy szemüveges kigyótól; segített neki, hogy megint szépen össze csavarodjon fenn a szikla tetején, és elment. Egy kicsit izgatott volt, de nem nagyon; ut-közben

dinnyét evett s a héját elszórta, mert nem bírta fölszedni, míg egyszerre csak rálépett valamire. Azt gondolta, hogy valami otromba fatörzs, a sötét, sárga, sáros Limpopo

folyó partján, amely köröskörül van véve nagy fákkal.

Pedig az volt maga a krokodilus; s a krokodilus egyet pislantott a fél szemével, így ni!

»Bocsánatot kérek«, mondá udvariasan a kis elefánt: »látott-e már Kegyed krokodilust ezen a furcsa vidéken?«

Ekkor a krokodilus egyet pillantott a másik szemével, s félig fölemelte farkát az izzapból; a kis elefánt udvariasan hátrább lépett, mert nem akarta, hogy az is megüsse.

»Jer csak ide, kis barátom«, mondá a krokodilus, »mért kérdezel tőlem ilyesmit?«

»Bocsánatot kérek«, mondá udvariasan a kis elefánt: »de atyám megütött, az anyám is megütött, nénikém a strucz, bácsikám a zsiráf, akinek pedig kemény talpa van, a nagy vizi-ló, a szőrös pávián — mindnyájan megütöttek, sőt még a nagy szemüveges kigyó is megütött az ő pikkelyes, erős farkával, és ő erősebben üt, mint a többiek mind; hát én most jobb szeretném, ha Kegyed nem ütne meg engem.«

»Jer közelebb, kicsikém«, mondá a krokodilus, »mert én vagyok a krokodilus!« És a krokodilus könnyeket sirt, hogy ezt be is bizonyítsa.

(Folytatása következik.)

RÉSZLET A MAGYAR
SZABADSÁGHARCBÓL

HOGYAN SZEREZTE A VÖRÖS SIPKÁT VAS ANDORÁS

VAGY

Damjanics tréfája¹

ELBESZÉLT

JÓZSA
ANTAL

Rossz napja volt egyszer egy honvédszázadnak,
Haragudtak szörnyen, hogy ők nem támadnak.
Hogy csak ácsorognak, hogy csak vesztegelnek,
Csak a füstjét látják véres ütközetnek.

Pedig tul az erdőn rég járja a nóta:
Bömbölnek az ágyuk kora hajnal óta.
Kürtök riadoznak, sortűzek ropognak,
Zápora hullik az ólom-bogaraknak.

Levegőn a lármát szellő ide hajtja:
»Ne kiméld, nem apád! Rajta magyar, rajta!
Fel a szuronyt, hajrá! . . . Előre, előre!
Üsd-verd ellenséged! Szakadjon a bőre!

— Hűj a kutyafáját ennek a világnak!
Azok ott oda át lönek, szurnak, vágnak;
Mink meg itt tétlenül csak a legyet csapjuk! . . .
Szól egy öreg honvéd, a többinek: »apjuk«.

»Hallja-é kend »apjuk«, ne mérgeledjék kend!
Tudja kend, hogy hadban legfőbb jó a szép rend.
Mindent rendbe, sorba — maga idejében!
Ez a parancsolat — hát békén legyék ken'«.

Igy szól a kis század viléz kapitánya,
Bömmög rá az öreg: »Vigye el a kánya!
Rend-rönd, parancsolat, tudom én azt mind jól,
De azért csak mégis szebb ez a szó: »Indulj!«

¹ Olvasóim közül azoknak, akik zsenge koruknál fogva még nem ismerik az 1848–49-ben vívott magyar szabadságharcz történetét, annyit: hogy az Aradon vértanu-halált szenvedett Damjanics tábornok, e hadjárat leghősibb vezéreinek volt egyike. Ő alatta harezolt a 9-ik, a győzhetetlen vörös-sapkások zásztó-alja.

*Mégis csak jobb tenne, (a parancs akár mi /
Három-négy cserepárt jól kobakon vágni.
Hisz' így az embernek pókos lesz a lába . . .
Kapitány ur kérem, gyerünk a csatába !**

*Gyerünk bizony, gyerünk! — a többik is égnek
Lázától, lánqjátul harci tűz hevének.
De a kapitányuk megint rájuk mordul . . .
Így hát csak fogukat csikorgatják orvul.*

*Ahogy ácsingálnak, hasálnak, hevernek,
Állják a próbáját hadi fegyelemnek :
Egyszerre az öreg felszökik merészen,
Ugy lelkendezik, hogy tán nincs is éssen :*

*»Viléz kapitány úr, jelentem alásan —
Szememmel az eget csurapénak lássam,
Ha ott fel a dombra nem éppen most vágat
Egy üteg ágyuja a dühös osztráknak.*

*Gyerünk oda gyorsan, ragadjuk et tőle,
Mert bizony még máskép ide lű belőle!
Hátainkon már a bornyuk is bégetnek —
Minek az az ágyu a bolond németnek?**

*Az öreg jó honvéd atig hogy így tüszköl,
Hullik ám a kartács mérges ágyu-tűztől.
Jobbrul meg — az erdő ahol kicsit ritkás —
Feltűnik futóást egy csapat veres-sipkás.*

*S a csapat egyenest neki tart a dombnak,
Hol a lüz-darazsak a legjobban dongnak.
Emezek meg itt csak állnak, ácsorognak,
Hire sincs nyoma sincs más parancsolatnak.*

*»No már ez már aztán mégis csak gyalázat,
Hogy a mi munkánkat végezze más század.
Nem érzitek, fiuk, a szégyen hogy' éget:
Elfalják előlünk mind a dicsőséget!*

*»Viléz kapitány ur! Jön, nem jön? Mi me-
gyünk!
Ez itt a mi dolgunk, az ott a mi hegyünk.
A mi ágyuinkat nem engedjük másnak,
Kivádt ennek ill, e sok veres-sipkásnak!**

*Azzal neki, hajrá, rohanva szaladnak,
Szembe egyenest a — vörös-sipkás hadnak.
»Aki vörös-sipkás . . . hej, a vakapátok!
A mi ágyuinkat el nem foglaljátok!*

*»Ez már a mi dolgunk . . . Maradjatok
veszleg,
Vagy pedig egy lábíg illt a porba vesztek!**
... Meglorpannak azok, hőkkenve megállnak,
Még ily fordulata nem volt a csatának.

(Vége következik.)

GYEREKEK! Én ismertem Flóra babát, meg tudom a történetét is, elejétől végig.

Azt a kis lányt is ösmertem, akié Flóra baba volt. Igaz, csak egyszer láttam, Budapestben, mikor a mamájával ment az utcán; de azért tudok róla is, a babájáról is mindent. Furesa kis lány volt az, gyerekek! A mamája azt mondta, vasból köllene neki ruhát csináltatni, mert még nem szóttek olyan erős szövetet, amit ő el ne szaggatna! Mikor én láttam, kurta fehér ruhácska volt rajta, a fején nagy fehér gomba-kalap rózsaszín szalag-csokorral a hegyiben. A haja göndör volt és leért a derekáig. Ott lépkedett a mamája mellett nagy-büszkén, hogy csöpp lány létire olyan nagy városban

van, és mikor megmegpillantotta magát a kirakatok ragyogó tükör-üvegében, azt mondta a mamájának, hogy azt se tudná most Zoli: hogy ő-e ő, vagy sem.

Mondta neki a mamája:

— Marcsi, (jaj most elárultam a nevét!) jobb, ha nem beszélsz, nagyon sok bohóságot hordasz össze. Ha kis lány nem tud okosat mondani, hallgasson.

De Marcsi csak kelepelt tovább.

Mikor megismerkedtünk, a második perczen már megfogta a kezemet s hogy egy kicsit kérdezgettem erről is, arról is, elbeszélte nekem a Flóra babájának a történetét. Igaz-e, vagy nem, nem állhatok jót érte. Ha találkoztok vele, kérdezzétek meg őt magát. Marcsi most már nagy lány, és hogy a füllentés nem szokása, az egyszer bizonyos.

A Flóra babáját, azt mondta, legjobban szerette valamennyi között, pedig volt neki sok; egy szép Katiczája porcellánból, egy szép Bellája viaszból; volt egy tornyos hajú nagy babája is, amelyiknek *igazi* kezén meg lábán kötött keztyü, fekete harisnya meg lakk-czipő volt. De ő csak a Flóra babát szerette, pedig se szép nem volt, de még csak jó se. Két filléren vette neki a keresztapukája a nagy fehér szakálu bácsitól, aki tavasz felé mindig olyan szépen füttyülget a faluba: ti-li-ó, ti-li-ó! Flóra babán fából készült piros ruha volt, de csak föstve. Fekete kalapja mellett piczike zöld tollu lengedezett. A karjai csak úgy voltak a testéhez ragasztva. Flóra baba mégis azt mondta a többi babának, hogy ő egy darab fából van különös mesterséggel kifaragva és hogy nagyon sok fényes aranyat fizettek ki érte a párizsi vásáron.

Hogy hol, mikor hallhatta ezt a beszédet Marcsi, nem tudhatom; sem azt, hogy a

többiek elhitték-e a Flóra baba meséit? A babák tudni illik.

Marcsi azt mondja, hogy igen. Azt mondja, hogy mikor látogatóba mentek hozzájuk, Flóra baba olyan feszesen lépdelt és olyan sok mindent beszélt, hogy Katicza is, Bella is, a nagybaba is, lesütötték a szemüket és a világerért sem mertek közbe szólni, hogy talán nem is egészen úgy van minden, ahogy Flóra baba mondja!

Egyszer az történt, Marcsi meg egy kis fiu aki mindent tudott a világon, csak tanulni nem nagyon szeretett szegényke. (Hejh gyerekek, nem sajnálja most Marcsi, mert nagyon csacsi nagy fiu lett belőle!) hát az a kis fiu meg Marcsi kertét csinálták a homok-buczkájuk oldalában. Kutat is ástak. Hogy-hogy nem, Flóra baba a kut legfenekére került akkor, úgy hogy Marcsi nem is vette észre. Kutatta kereste mindenütt, még bizony meg is siratta csuf kis játszótársát, de mind-hiába! Mikor meg már majd hogy el nem felejtette, csak gondoltjátok el gyerekek, hol találta meg? A tornác-oszlop aljában a mérges folyondár tövibe! A kertész vitt oda homokot tavasszal, úgy kerülhetett oda.

De micsoda állapotban volt!

... A félkeze letörve, a ruhája színe oda, a képe csupa mázolás, a zöld tollacs-kának se hire se hamva, sőt egy darabka hiányzott még az orrából is.

Jaj de megszánta Marcsi!

Gyorsan, egy kis darabka bársonyból új ruhát varrt neki, két ujjal, hogy az elveszett kárt is pótolja; nagy kalapot is varrt neki, igazi strucz-tollat is tett rá. Egész előkelően festett messziről. De Isten tudja mért, Marcsi ezen túl már nem szeretete olyan nagyon, mint igazi fa-baba korában. Egy kicsit magára hagyta hát. De Flóra baba csak ezt várta... Kaptá magát, sorra látogatta a többi babát és azt mesélte nekik, hogy ő most fürdőben járt, olyan híres helyen, ahol meg lehet tanulni, micsoda szokások vannak a grófok meg a hercegek között... A bal kezét nyújtotta mindenkinek és azt mondta, ez

most így divat a nagy világban, pedig karja sem volt neki a jobb oldalon! A tollas kalapját mélyen a szemébe huzta, mert szemöldöke sem volt; ahhoz pedig, hogy festéket vegyen, fősvény volt. Hol az egyik, hol a másik babánál uzsonnázott, de soha sem hívta meg azokat, mert azt mondta: a Városligetben a tó mellett épített egy kis palotát, és majd ha az készen lesz, az egész társaságot meghívja ház-szentelésre. A csacsi babák meg hittek neki és csak hallgatták nagy áhitattal a sok locsogást-fecsegést.

Flóra baba meg, hogy így rászedte őket, alig birt magával a nagy kevélységtől. Mindig többet és mindig czifrábbakat fülentett, míg csak egyszer — csunyan, furcsán — rajta nem vesztett.

Bizony, bizony, minden föllentgetésnek, minden felfuvalkodottságnak ez szokott a csufos vége lenni: a rajta-vesztés.

Hát úgy esett a dolog, hogy a babák egyszer csak azt kezdték egymástól suttogva kérdezni, hogy miképen lehetséges, hogy Flóra baba olyan nagy dáma létire mindig csak egyazon piros-bársony ruhában jár? Meg hogy a kalapja télen, nyáron egyforma? Lám, ők nem olyan előkelő helyről valók, azt se tudják mi fán terem az a híres Párizs város, akit Flóra baba annyit emleget, de bizony azért olyikuknak telik még arra is, hogy a hét minden napján ruhát öltösn. Az ajtó-szárnyas nagy baba-kasznyijuk telis-tele van ruhá-nemüvel, míg ő, a híres Flóra baba, aki őket magukat meg a lakásukat, a konyhájukat, meg minden néven nevezendő holmicskájukat, szemtől-szembe fitymálja, nem röstel piszkosan, kopottan járni...

Igy sugdolóztak egymás-közt a babák. Hej! De mikor Flóra baba megjelent közöttük, kényesen, póczkösen, mint ha arany tálon járna, akárcsak a Mátyás király kamarása hajdanában: éihallgatott még a legnyelvesebb is. Hát még mikor azzal állt elő, hogy a régen várt holmija megérkezett Párizsból, három nagy láda »mindenféle«, selyem, bársony kelme, csipke, szalag... Megérkezett a komor-

nája is, aki most a legújabb divatu öltözetet fogja a számára össze állítani Magyarországon, tette még hozzá, és felhuzta az orrát. Inkább járok rongyosban, ha Párizsból került, mint a legfinomabb »hazaiban« . . .

Igy gunyolódott. A babák meg, azok a gyáva jószágok, nem mertek felszólalni, pedig eleget sugtak-bugtak a háta mögött. Bizony nem valami szépen viselték magukat ők sem! No de mindenki abban bűnhődik, amiben hibázott.

. . . Még azon a napon nagyon sokat nevettek, de eleget szégyenkeztek a babák is. Flóra baba ugyanis azzal bucsuzott, mikor a fél délutánt elfecsegte már, hogy sietnie kell a próbára. Próbára bizony, mert Marcsi éppen aznap határozta el, hogy új, csipkés, szalagos ruhát varr neki, ne lábatlankodjon olyan piszkosan a többi között ez a csuf kis jószág . . .

Levetköztette hát, leszedte a kalapját is, és oda tette maga mellé, amíg az új bőre elkészül. Flóra baba lázas türelmetlenséggel várta és azonközben törte a rosz kis fa-fejét, hogy micsoda új hamisságot, csalfa mesét tálaljon fel a babáknak, majd ha új pompában megjelen közöttük.

Igem ám! Csak hogy valamire nem számított. Aranka baba ugyanis, a legkiváncsibb a többi között, elhatározta, hogy már ő csak meglesi azt a párizsi ruha-próbát . . . Hát ha, gondolta a hiu lélek, ellesheti a furfangját a dolognak s neki is lehet olyan ruhája, ha nem különb . . . Nagy-vigyázva utána settenkedett hát Flóra babának. Végig nézte a Marcsi mesterkedését és jaj! . . . micsoda disztelenségben pillantotta meg az állítólag Párizsból származott, csalafinta fa-babát! Kétszáz lépésről leritt róla, hogy egy fa-garast se kóstál az egész bábu, s hogy csak a ruhája ért, ha ért valamit . . . Nosza szaladt vissza Aranka baba a többiekért! Sietve jöttek mind, mind valamennyien . . . és egyszerre valamennyien csufolódo kaczagásba törtek ki, amint a félkaru, orratlan, eső-verte két filléres fababát ott látták a földön heverni. Hát ez tette őket bolonddá olyan sok időn át!

— Bizony, szólalt meg végre a nagybaba, hibásak voltunk mi is! Ha szegényesen szerényen jön közénk, talán kidobtuk volna; de mert pöffeszkedett, sokat mutatott semmiből, irigyeltük és hittünk neki . . .

— Igaz, igaz! hagyták rá a többiek.

Hát Flóra baba?

Ő szégyenletében begurult a nagy kanapé alá s ott úgy eltűnt, hogy még tavaszi takarításkor se találták meg . . . Se hire, se hamva!

Márta néni.

MÁRCZIUSI IBOLYÁK.

— Márczius 15. —

*Kékszemű ibolya, nem azért szeret a
Szívem, lelkem téged,
Mert illat szárnyain hirdeted a tavaszt,
A rég várt vendéget.*

*Nem csak az új tavasz, hanem a szabadság
Hirdetője lettél,
Fenséges, nagy napok pirkadó hajnalán
Viharban születted.*

*Petőji amikor »Talpra magyar!«-t zengi,
Ott a szíve felett
Kokárdához tűzve kékszemű ibolya
Illatoz, díszceleg.*

*S ibolya-illatnak szárnya vitte szíjjel
Ezt a gyújtó szikrát.
A költő dalától hangzottak a rónák
És a komor sziklák.*

*Ébredező tavasz, ébredő szabadság,
Te szerény virága,
Azért maradj minden igaz magyar szívnek
Mindörökre drága.*

*Magyar fiu, vagy lány: a kis ibolyára
Gondolj szeretettel,
S a mai ünnepen nyomj egy csókot rája
S szíved mellé tedd el.*

Feleki Sándor.

KATONA LESZEK!

— Jelenet a háló-szobában. —

Gyuricza 4 éves }
 Ilonka 6 éves } testvérek.
 Paula 13 éves }
 Adél kisasszony.

(Gyuricza Ilonka és Paula már ágyban vannak. A mosdó-szekrényen álló éjjeli lámpás halvány világot terjeszt.)

Paula. — Elég volt a terécselés! Fáradt vagyok, aludjunk! Jó éjszakát!

Ilonka (félénken). De hiszen te mondtad, hogy...

Paula (ingerülten közbe vág.) Ej no! Hallgass el már, ha mondom!

Gyuricza (a hangos szóváltásra felriad, álmosan.) Én... én... tatona lesz!

Paula. — Az, az Gyuriczám! Az én katonám lesz.

Ilonka. — Ez a fiu mindig csak katona akar lenni!

Gyuricza. — Az én, idenisz! A kapitány bácsi endemet már el isz atal vinni a taszálnyába ott a válban.

Paula (ingerkedve.) Hogy ott persze kioktasson harcra és háborura és azután rárohanjatok az ellenségre valahol a határon, vagy talán idegen országban...

Gyuricza (el pityeredik.) Ideden olszádba? Hát attoj netem innen el isz töllene menem? Aztán nem isz látnám szem papát, szem mamát, szem a tesztvéleimet? (Hangosan sir.)

Paula. — Mama, édes mama! Jőjj be gyorsan! Gyuricza sir!

Adél kisasszony (besiet. Szigoruan.) Mi történik itt? (Gyuriczához.) Hát téged mi lelt? Ki bántott?

Paula (nevet). Nem bántotta azt senki; de hogy megértette, hogy ha katona lesz, el köll mennie csatázni idegen országba s elválni papától, mamától és mitőlünk, hát a vitéznek eltörött a mécsese.

Adél k. a. (feddő hangon.) Ezek tiszteltre méltó érzelmek s nincs rajtok mit nevetni! (Gyuriczához.) No békélj meg, kis katonám, fordulj a falnak és aludj! (El.)

Ilonka (kiugrik az ágyból, Gyuriczához szalad és megcsókolja.) Ne sirj no! Majd

megkérjük a kapitány bácsit, hogy ne vigyen háboruba. Vagy ha mégis magával visz, hát mindnyájan elkísérünk.

Gyuricza (zokogva.) A mama isz?

Ilonka. — Az is.

Gyuricza (megenyhülve.) A papa isz?

Ilonka. — Az is, persze!

Gyuricza (egy végső csuklással.) Te isz?

Ilonka. — Már hogyne? Én viszem utánad a patrontáskát.

Gyuricza (neki vidámodva.) A Paula isz?

Paula (kötődve.) Az a kapitány bácsitól függ. Ha még egyszer azt üzeni, mindnyájunknak el köll menni!

Gyuricza (nevetve.) Ész toczin jöttöt utánam?

Paula. — Azon hát! Otomobilon!

Gyuricza (elkomolyodik.) Vigyázatot! Ki ne hajoljatot, melt lelő az ellenszéd!

Paula (nyugtatólag.) Nem fogunk kihajolni.

Gyuricza. — De hát ha mi tatonát elője johanunt az ellenszédle, ti el fođtot maladni!...

Paula. — Sose félts bennünket, kis hősöm! Ugy befütünk abba az otomobilba, hogy mindig a nyomodban leszünk s hogy a táskádba friss töltéseket szórjunk, ha a sok puskázásban kifogyott.

Gyuricza (tapsikolva.) Az bizony nadon jó lesz!

Paula. De most már igazán aludjunk ám! Erőre lesz szükségünk, hogy jól megkergezzük az ellenséget! (A lámpást kioltja s mosolyogva az ágyába buvik.)

Gyuricza (elalvó-félben motyog.) Én... tatona... lesz.

Hefűj Paula.

ARANY KALÁSZOK.

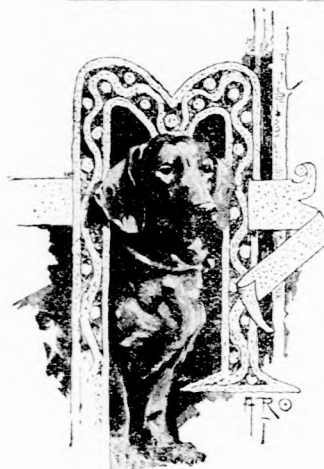
— Macedonai oláh közmondások. —

Jobb a száraz kenyér ott, ahol vidámság van, mint sok étel ott, ahol viszálkodás ütötte föl fejét.

*

Aki nagyon siet, hamar elfárad.

Apróságok a természet világából.

ár a régi görögök írásai megemlékeznek a tacsokról, arról a nálunk is annyira kedvelt kutya-fajtáról. Érdekes, hogy a rómaiak ugy lát-szik nem ismer-ték, mert írásaik sehol meg nem említik és lerajzolva sem látni semmiféle római régiségen. Annál jobban ismerték a németek. A kilencedik századból való írásaikban is előfordul már a tacsó neve. Jelenleg a föld min-

den részén el van terjedve. Éppen olyan jó érzi magát a mérsékelt ég-öv alatt, mint a déli vidékeken. De szeretik is mindenütt ezt a derék állatot. Nem csuda. Sok jó és kedves tulajdonsága van. A támadásban és védekezésben a vakmerőségig bátor — de a mellett hű és ragaszkodó. Ha kedve kerekedik, szórakoztat is bennünket, mert játszása rendkívül mulattató. Amellett hasznos is, mert a föld alatt élő kártékony állatoknak nincs nagyobb ellensége és pusztítója, mint ő. Különösen a vadászok szeretik, mert látása, hallása kitűnő, hangja csengő, rendkívül mozgékony és kitartó.

*

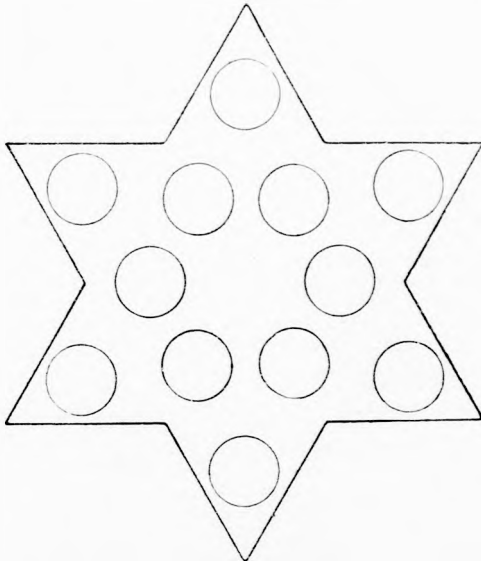
Az elefánt ereje. Az eddigi tapasztalatok szerint 5500 kilogramm a legnagyobb súly, amennyit egy elefánt elvonszolhat, 2500 kilogrammot ellenben még nagyon

könnyen visz. Hogy milyen roppant erőt jelent ez, kitűnik abból, hogy a lovak ereje legföljebb 1200 kilogrammra terjedhet és az emberé 150—200 kilogrammra.

FEJTŐRŐ.

Büvös-csillag.

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12

Ezen számokat úgy helyezték ezen körökbe, hogy bármely irányban összeadva 26-ot kapjunk.

Találós versek.

1.

*Annak, aki ezt a kérdést kutatja,
Az éj vége világosan mutatja,
Hogy vajj holnap min kezdődik minden jó,
S hogy a bajban mi léssen az utolsó.*

2.

*1 és 2-öt személdombon, tojásokon látod,
3-at 4-et szőlőfürtön s fejeken.
1. 2. és 3. 4. ám be sok embert kinez —
S megvallom, hogy én magam sem szeretem!*

Rejtett szavak.

*Dádé. Zárlat. Fennt. Agár. Örzse. Rút.
Jenő. Len.*

Ezeket a szavakat úgy helyezték egymás alá, hogy kezdő betűik lefelé, végső betűik fölfelé olvasva, egy-egy érdekes iskolai tantárgy nevét adják.

Szám-rejtvény.

4. 20. 8. 13. 2. = A Dunának mellékfolyója.
1. 17. 11. 9. 2. = A kémény-seprő vállán lát-
hatod.
15. 12. 18. 3. = Ételeink egyik fűszere.
16. 5. 7. 5. = Magyar város.
10. 14. 6. 12. 19. = Férfi név
1—20. = Közmondás.

(Az összetett mással-hangzóknak, mint pl. *gy*-nek, *cs*-nek két szám felel meg.)

Szó-szaporító feladvány.

Ebből a szóból: »háládatlanság«, szerkesztetek össze 50 megállható szót és nevet. Megjegyzendő, hogy ragozott ige, főnév vagy egyéb beszédrész nem számít.

Szó-rejtvény.

*Első része ásvány, második része szer-
szám, harmadik része az ég ragyogó ékes-
sége, az egész pedig minden heten rád
virrad.*

Fogas kérdések.

1. Egyedem-begyedem kender-táncz! Ho-
gyan írjuk ezt két betűvel?
2. Egy fának tizenkét ága van, minden
ágon négy fészek van, minden fészekben hét
fióka. Mi az?
3. Milyen ablak-táblák csukódnak maguk-
tól és a legkisebbke zaj nélkül?
4. Milyen ezimen lehetne a rendőrségnek
megtiltani a rejtvények feladását?

A megfejtők között, a kihuzott nevek sor-rendjében 3 korona-, 5 korona-
és 8 korona áru könyvet sorsolunk ki jutalom-dijul.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« LXIV. köt. 9-ik számában közölt rejtvények megfejtése a következő:

Fogas kérdések: 1. Kain ölte meg a világ negyed-részét, mert akkor csak négy ember volt.
2. Fali óra.
3. Háta mögé állítjuk.

Találós versek: 1. Csalán.
2. Szélmalom.
3. Süveg-czukor.
4. Füst.

Furcsa természetrajz: Árvalány-haj.

Négyzet rejtvény: Nem mind arany ami fénylik.

Történeti rejtvény: Lehel.

Betű-rejtvény: Mind a ketten.

Számtani feladat:	1	5	9
	6	7	2
	8	3	4

Megfejtők: Kovács Klára és György, Rakovszky Menyhért, Herzfeld testvérek, Vértán Mariska és Nellike, Borhy Margit, Csányi György, Kremser Irma, Géza és Gyula, Heftő Paula, Hevesi Iván, Schiller Ilonka és Miklós, Nagy Anna és Béla, Lax Henrik, g. Hunyady Ferencz, Nemes István, Sommer József, Vittmann Erzs, Pap László, Goldmann József és Mihály, Varga Valika, Kakody Juliska, Roboz Atala és Elza, Sárkány Valéria és Thessa, Szerencsy Kató és Árpád, Kállay Helén, Hertelendy Lili, Andor és Márti, Hochmann Erzsike, Markovits Sárika, Wolf Stefánia, Neumann Eliz és Ida, Toldy Elza és Lipót, ifj. Pildner Ferencz, Deutsch Jozefa, Tulok Jóska, Dobozi Zoltán, Beke Bert, Gyula és Zoltán, A horgosi áll. iskola IV. leány-osztályának növendékei, Poór Erna, Ledermann Simon, Préger Aurél, Granitz Ernő, Róna Tibor és Ferike, Mérey Dalma, Faragó Ilonka, Vörösmarthy Ida, Kristvory Ida, Csics Rózsika és Anczi, Feilitzsch Cécile, Bruck Miksa, Geréb Lajos, Szüts Ellus, Fellegi Vilmos, Romeiser testvérek, Bayer Antal, Gruber Clotilde, Törtelj Zoltán, Hölzel Tibor, Richter Pista, ifj. Beierl József, Nowody Antal, Herzog testvérek, Zlinszky Pista, Ricsey Sárika, Haitsch Emmy és Ella, Könyöki Matild és F. Józsi, Kuthy Béla, Megele Ilona, Szemző István, Jurenák Gizi, Thyll Laczika, Pogány Vilmos, Paulik Irike, Szende Laczi, Pap Lilike és Gizike, Weldin Ferike, Németh Margit és Zsófia, Jurenka Irén, Bleuer Pali, Strasser Pál, Kis Katinka, Rorák Editke, Fekete Pista, Weisz Frida és Andor, Berger Erzsike és Ilonka, Rapszky Béla, Bleuer Bandi, Verner Margit és Gyula, Weisz Jetti, Götzhaber Maczi, Szumrák Jenő, Péterfi Jenő, Pasintz Endre és László, Milutinovits Corinna és Janka, Könyöki Izolda és József, Lengyel Vilma.

A jutalom kisorsolása szabályszerűen megtörténvén, 3 korona áru könyvet nyert Hertelendy Andor, Lili és Márti Budapesten, 5 korona áru könyvet Nemes István Pécsen és 8 korona áru könyvet Sommer József Nagy-Kanizsán, kiknek a megfelelő könyveket a kiadóhivatal megküldi.

*

Szerkesztőség és kiadó-hivatal: Budapest, Kerepesi-ut, 54. sz., Athenaeum-épület.
Nyomatja a kiadó-tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai r.-társulat Budapest

A »KIS LAP« LXIV. köt. 8-ik számában közölt rejtvények megfejtését beküldték még: Büben Iván és Miklós, Granitz Ernő, Ordódy István, Nagy Anna és Béla, Sinkovits Mariska és Tivi, Haas Sándor és Lajos, Pap László, Tomcsányi Teréz és Paula, Goldmann József és Mihály, Grubits Tivi, Hertelendy Lili, Andor és Márti, Ferenczy Erzsike és Gyula, Gyóry Gyula, Komlós Pál, Tirczka Koloska, Szüts Ellus, Fekete Pista.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Dropa Laczi. Légy türelmes. Eszrevehetted, hogy a Kis Lap nagy sulyt helyez arra, hogy a kézi ügyesség elsajátításában támogasson benneteket. Gondom lesz rá, hogy a fényképezés megtanulására is kapjatok utbaigazítást. — **Kiss Katinka.** A Kis Lap szerkesztőségének ajtajában van egy jókora nyílás, mely a mögöttem levő bő levélszekrénynek a szája. — **Bleuer Pali.** Eltaláltad öcsikém. Hála az Égnek, már jobbra fordult. De hát tíz hét után már illett is távoznia annak a kegyetlen vendégnek. — **Kálnoky Etelka.** No kis lányom, ha egyszer megtanulod a vers-írás mesterségét s ezt a te szösszenetedet tenném eléd: ugyancsak nevetnél rajta akkor magad is. — **Bleuer Bandi.** Mint a világon mindenhez: még a rejtvény-faragáshoz is jó az Isten segédleme. De én nem ezt üzentem Palinak, hanem inkább azt, hogy a nyéréshez kell szerencse. Ugy látszik azonban, hogy a rejtvényed megszerkesztésénél nem folyamodtál az isteni segedelemhez, mert mindössze egy mondatot megfordítva írtál le. — **Jurenák Gizi.** Semmi érdemem benne, hogy a nevedet kisorsolták. — **Sz. G.** Még nem teljes ugyan, de már nagyon közel vagyok. Köszönet! — **Fay Bandi.** A kegyes Isten jó volt hozzám és ismét talpra állított. Ugy a te meleg részvéted, mint édes mamád és az aranyos Miczike rokon-érzése boldoggá tesz. A keserves orvosság még hagyján! De mikor furnak-faragnak az emberen, azt hugocskádnak leghabosabb tortája sem bírja megengesztelni. Hanem már most én is azt a régi magyar nótát fújom: »Ej haj, magyar ember összeveri bokáját!« — **Lengyel Vilm.** Az előző üzenet neked is szól. Még csak azzal a kívánsággal tudom meg, hogy az Isten áldjon meg mind a két kezével! — **Szüts Ellus.** Már most te örvendeztess meg mielőbbi felgyógyulásod kedves hírével. — **Sinkovits testv.** Wereknye vagy Vereknye? Mert hát vannak régi, de csupán családi nevek, melyeknek V betűje helyett W-t írnak. Ilyen a Wesselényi, Wargha s még néhány név. De helynevet W-betűt nem ismerek. — **Kremser testv.** Örömmel köszöntelek hiveim sorában. — **Fuduk Margit.** Nyilván a Tompa Mihály gyönyörű példázatos »Golya« költeményének hatása alatt kelt a te »golya« versikéd. Egy-egy sorát meg is dicsérhetem. — **Zlinszky Pista.** Ha ismerem-é a Zlinszkyeket? Hajdanában pajtásom is volt egy dabasi Z. Pista. De a te édes apád aligha nem annak a fia már. Kedves szüleidet szívesen üdvözlöm, téged öllelek. — **Kállay Helén.** Majd máskor jobban kedvez nekem a szerencse s tán neked is. — **Poór Erna.** A te kérdésem nem kíváncsiság, de jogos érdeklődés. Nem sokára olyan feleletet fogsz kapni, amellyel nagyon meg lesz elégedve. — *Több levélről a jövő számban.*

Társ-szerkesztő ROBOZ ANDOR.